

Ιστορία και πρωτότυπη δραματουργία: μια συζήτηση με τους Νεφέλη Μαϊστράλη και Θανάση Ζερίτη

Νίκη Κάβουρα

Περίληψη: Το Ποια είναι η σχέση της τέχνης με την πραγματικότητα; Σε ποιο βαθμό οι αθέατες όψεις της Ιστορίας μπορούν να βρουν τη θέση τους στη σύγχρονη δημιουργία; Πώς διαμορφώνεται σήμερα η καλλιτεχνική ελευθερία και ποια είναι τα όριά της; Ερωτήματα όπως αυτά έρχονται αυθόρμητα στη σκέψη του θεατή που θα παρακολουθήσει κάποιο από τα πολλά έργα της θεατρικής ομάδας 4Frontal. Με αφορμή την πολυσυζητημένη παράσταση *Σπυριδούλες*, είχαμε την ευκαιρία να συναντήσουμε τη Νεφέλη Μαϊστράλη και τον Θανάση Ζερίτη και να μιλήσουμε για ζητήματα που αφορούν τη σχέση τέχνης, ιστορίας και κοινωνικής συνείδησης. Η συζήτηση αναδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο το ιστορικό ντοκουμέντο, η συλλογική μνήμη και οι σύγχρονες μαρτυρίες μετασχηματίζονται σε δραματουργικό υλικό, ενώ παράλληλα εξετάζει τις προκλήσεις και τις δυνατότητες που καλείται να αντιμετωπίσει ο δημιουργός σήμερα.

Λέξεις-κλειδιά: *Μαϊστράλη, Ζερίτης, 4Frontal, Σπυριδούλες, θέατρο ντοκουμέντο*

Συνέντευξη:

Στις *Σπυριδούλες* -σε κείμενο της Νεφέλης Μαϊστράλη και σκηνοθεσία των Θανάση Ζερίτη και Χάρη Κρεμμύδα- η ομάδα καταπιάνεται με μία από τις πιο σκληρές και αποσιωπημένες ιστορίες του ελληνικού 20ού αιώνα: την ιστορία της δωδεκάχρονης Σπυριδούλας, που εγκατέλειψε τη Ματαράγκα Αγρινίου για να εργαστεί ως ψυχοκόρη σε εύπορο σπίτι στον Πειραιά. Σε εκείνο το σπίτι, βιώνει για δύο ολόκληρα χρόνια φρικτή σωματική και ψυχολογική κακοποίηση. Τα αφεντικά της φτάνουν στο σημείο να την βασανίσουν καίγοντας την με το ηλεκτρικό σίδερο. Η Σπυριδούλα βρίσκει τη δύναμη να μιλήσει, δίνοντας έτσι δύναμη σε χιλιάδες άλλα κορίτσια της τάξης της.

Αντλώντας υλικό από ιστορικά ντοκουμέντα και γυναικείες αφηγήσεις της δεκαετίας του 1950, αλλά και από συνεντεύξεις σύγχρονων γυναικών που εργάζονται ως εσωτερικές οικιακές βοηθοί, οι *Σπυριδούλες* κατορθώνουν να μετατρέψουν το ατομικό τραύμα σε συλλογική αφήγηση και να ανοίξουν ένα παράθυρο στο σήμερα, καλώντας συγχρόνως το κοινό να προβληματιστεί και να οραματιστεί μια πιο δίκαιη κοινωνία. Μέσα από ιστορικά ντοκουμέντα, γυναικείες μαρτυρίες και σύγχρονες αφηγήσεις οικιακών εργατριών, η παράσταση φωτίζει τη διαχρονικότητα της κακοποίησης και της ταξικής ανισότητας.

Πρόκειται για μία παράσταση που αγκαλιάστηκε θερμά από κοινό και κριτικούς και παρουσιάζεται για τρίτη συνεχόμενη χρονιά στο Νέο Θέατρο Βασιλάκου - Μαριάννα Τόλη.

Στιγμιότυπο από την παράσταση *Σπυριδούλες*
της ομάδας 4Frontal.
Φωτογραφία: Ελίνα Γιουνανλή

Είστε μια ομάδα που έχει ξεχωρίσει ανάμεσα στα άλλα για τον τρόπο με τον οποίο εμπνέετε από την πρόσφατη ιστορία, δίνετε φωνή στους καταπιεσμένους και διατηρείτε το βλέμμα στραμμένο στο σήμερα. Πώς αντιλαμβάνεστε τη σχέση της νέας δημιουργίας με την ιστορική πραγματικότητα και το ντοκουμέντο;

N.M: Είμαστε ένας λαός με προβληματική γνώση της Ιστορίας και όσων μας έφεραν εδώ που είμαστε. Ο τρόπος που διδασκόμαστε το παρελθόν μας είναι κατά κύριο λόγο μεροληπτικός και τείνει να αγνοεί σημαντικά ιστορικά γεγονότα, όπως είναι ο Εμφύλιος. Από αυτό το γεγονός ορμώμενη και έχοντας την πεποίθηση ότι αν δεν γνωρίζουμε το παρελθόν μας αδυνατούμε να δομήσουμε το παρόν, άρχισα να γράφω θέατρο, εμπνεόμενη από αληθινά γεγονότα που σημάδεψαν τη σύγχρονη ελληνική ιστορία και διαμόρφωσαν την εθνική μας ταυτότητα. Έτσι διοχέτευσα τη διάθεσή μου για γράψιμο στην έρευνα για τον Εμφύλιο και τις Παιδουπόλεις της Φρειδερίκης, γράφοντας το πρώτο μου ολοκληρωμένο θεατρικό κείμενο, τους *Αριστερόχειρες*. Σύντομα, το παρελθόν και τα αληθινά γεγονότα άρχισαν να με κινητοποιούν όλο και περισσότερο, δεδομένου ότι η ζωή τις περισσότερες φορές ξεπερνά και το πιο ευφάνταστο σενάριο. Ξεκίνησα λοιπόν, να αντλώ έμπνευση από ιστορίες του κοντινού ελληνικού παρελθόντος, προσπαθώντας να εντοπίσω το αποτύπωμά τους στο σήμερα. Έτσι, προέκυψαν οι *Σπυριδούλες* και η αναλογία ανάμεσα στις ψυχοκόρες της δεκαετίας του '50 και σε όλους όσους καταπιέζονται σήμερα, επειδή «έτυχε να γεννηθούν εκεί κι όχι αλλού. Μ' αυτά κι όχι με άλλα». Ωστόσο, οφείλω να ξεκαθαρίσω ότι δεν γράφω θέατρο ντοκουμέντο (θέατρο της πραγματικότητας), αλλά καλύτερα μπορεί να οριστεί ως θέατρο μνήμης. Το θέατρο ντοκουμέντο

κινείται πάνω σε μια αντικειμενική απόδοση της έρευνας πάνω σε ένα φλέγον αληθινό γεγονός. Η δική μου γραφή εμπνέεται από αληθινές ιστορίες αλλά εν τέλει, αυτό που φτάνει στον θεατή είναι μια μυθοπλασία βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα. Για παράδειγμα, στις *Σπυριδούλες* υπάρχει ένα κομμάτι έρευνας που μεταφέρεται αυτούσιο και αφορά στις σύγχρονες οικιακές εργάτριες αλλά όλο το υπόλοιπο κείμενο είναι εμπνευσμένο από το πραγματικό γεγονός της κακοποίησης της Σπυριδούλας και των νεαρών κοριτσιών που όμως δεν το έχω μεταφέρει ως ντοκουμέντο αλλά ως μυθοπλασία. Δεν πρόκειται δηλαδή για δημοσιογραφική αναπαράσταση ενός εγκλήματος αλλά για μια αφορμή ώστε να προκύψει μια συλλογική αφήγηση που να αφορά σε όλες και όλους τους ανθρώπους που βάλλονται.

Νεφέλη Μαϊστράλη,
δραματουργός και ηθοποιός της ομάδας 4Frontal.
Φωτογραφία: Χρήστος Συμεωνίδης

Στις «Σπυριδούλες» ένα από τα ευρήματα του έργου είναι ο συνδυασμός ιστορικών ντοκουμέντων με τη φόρμα του αρχαίου κειμένου. Πώς προέκυψε αυτή η επιλογή και τι ρόλο παίζει ο χορικός λόγος μέσα στη δομή της παράστασης;

N.M: Είχα ξεκινήσει να δοκιμάζω στοιχεία της αρχαίας τραγωδίας σε προηγούμενα κείμενα, μέχρι που ήρθαν οι *Σπυριδούλες* και εκεί, θέλησα να αξιοποιήσω στο έπακρο τη λειτουργία αυτών των υποδειγματικών κειμένων που συνεχίζουν να επηρεάζουν την παγκόσμια δραματουργία. Η σκέψη ήταν να δημιουργήσουμε μια παράσταση που δεν αφορά στο μεμονωμένο περιστατικό μιας ψυχοκόρης αλλά «ανοίγει» σε ένα συλλογικό όργανο που παρακολουθεί, μοιράζεται, σχολιάζει και συνδράμει την ηρωίδα, αναλαμβάνοντας τον ρόλο του χορού που είναι και ο σπουδαιότερος, στο παρόν κείμενο, από άποψη αφήγησης. Οι *Σπυριδούλες* αφορούν στις αφηγήσεις όλων των οικιακών εργατριών τότε και τώρα. Γι' αυτό και βρίσκονται στο επίκεντρο. Το περιστατικό της Σπυριδούλας, η οποία τη δεκαετία του '50 έγινε λαϊκό

ίνδαλμα και ενέπνευσε γενιές κοριτσιών, αφού ήταν η πρώτη που βρήκε το θάρρος να αποκαλύψει την κακοποίησή της, είναι το έναυσμα για να ξεδιπλωθούν ολόκληρες γενιές καταπιεσμένων κοριτσιών και να δώσουν κίνητρο από σκηνης και στις σύγχρονές τους. Οι *Σπυριδούλες* δεν είναι ένα ρεαλιστικό κείμενο που έχει στόχο την ευαισθητοποίηση των θεατών απέναντι σε ένα μεμονωμένο περιστατικό που συνέβη πριν εβδομήντα χρόνια αλλά ο στόχος είναι να αναδειχθεί το κοινωνικό φαινόμενο της ψυχοκόρης στο σύνολό του και να γίνει η αναλογία του τότε και του τώρα, με έμφαση στην ταξικότητα και την κακομεταχείριση των ισχυρών σε βάρος των αδύναμων.

Θανάσης Ζερίτης, σκηνοθέτης και μέλος της ομάδας 4Frontal.
Φωτογραφία: Ελίνα Γιουνανλή.

Τι είδους προκλήσεις αντιμετωπίσατε στο ανέβασμα της παράστασης και πόσο ελεύθερος είναι ο δημιουργός σήμερα να μιλήσει για όσα τον απασχολούν;

Θ.Ζ: Η παράσταση ανέβηκε πρώτη φορά το καλοκαίρι του 2023 στα πλαίσια του φεστιβάλ Αθηνών και ακόμα και σήμερα θυμάμαι την ένταση και την προσμονή που είχαμε όλοι πριν οι *Σπυριδούλες* συναντηθούν με το κοινό. Ο Χάρης Κρεμμύδας και εγώ που έχουμε αναλάβει τη σκηνοθεσία είχαμε ως κύριο στόχο να αναδείξουμε μέσα από την παράσταση την διαχρονικότητα του θέματος, χωρίς να το υπογραμμίζουμε συνεχώς, να αναδείξουμε την σύνδεση με την αρχαία τραγωδία και να αποφύγουμε την εύκολη συγκίνηση που μπορεί να προκύψει μέσα από μια τέτοια ιστορία. Σίγουρα το κείμενο της Νεφέλης βοηθούσε προς αυτήν την κατεύθυνση αλλά δεν παύει να χρειάζεται έναν λεπτό χειρισμό για να αναδείξεις και να μην καπελώσεις ένα έργο με τόσο δύσκολες θεματικές όπως είναι οι *Σπυριδούλες*.

Στις «Σπυριδούλες» είχατε να διαχειριστείτε ένα θέμα που εξακολουθεί να συγκλονίζει και

σήμερα. Φαντάζομαι πως μια παγίδα που θα είχατε να αντιμετωπίσετε ήταν η διολίσθηση σε ένα αποκλειστικά συγκινησιακό μονοπάτι. Στο έργο σας, ωστόσο, η συγκίνηση συνυπάρχει με τη σκέψη· καλείτε το κοινό να προβληματιστεί πάνω στο θέμα. Πώς επιτυγχάνετε αυτή την ισορροπία; Με ποιον τρόπο αντιμετωπίσατε τη μετάβαση από το πραγματικό γεγονός στη σκηνική του αναπαράσταση;

Θ.Ζ: Ήταν πραγματικά δύσκολο και παραμένει δύσκολο και για τους ηθοποιούς κάθε φορά που παίζεται η παράσταση να μην ολισθαίνει στην συγκίνηση. Είναι στόχος μας να προβληματίσουμε, να συνεχίσουμε την κουβέντα και τον αγώνα αν θέλετε προς μια πιο δίκαιη κοινωνία. Εξού και σε πολλά σημεία της παράστασης, και του κειμένου φυσικά, επιλέγεται ένας τρόπος που έχει ως στόχο να ανάγει το ατομικό βίωμα σε συλλογικό.

Μια αντίδραση κοινού που θα κρατήσετε;

N.M: Συχνά έρχονται στην παράσταση ηλικιωμένες γυναίκες υποβασταζόμενες από τα εγγόνια ή τα παιδιά τους, προκειμένου να δούνε εκείνο το έργο που μιλάει για τη ζωή τους. Πρόκειται για κορίτσια που είχαν υπάρξει ψυχοκόρες και είτε περάσανε καλά είτε άσχημα, δεν παύουν να νιώθουν ορατές. Αυτό είναι βαθιά συγκινητικό για μας. Επίσης, στον μονόλογο της Κυρίας όπου περιγράφεται η κακοποίηση της Σπυριδούλας, το κοινό γίνεται ιδιαίτερα εκφραστικό και εκδηλώνει τη δυσανεξία του απέναντι σ' αυτό που συμβαίνει. Σε μια εποχή όπου κυκλοφορούν εκατοντάδες βίντεο από την απάνθρωπη και βάνανυση επίθεση του ισραηλινού στρατού σε βάρος των Παλαιστινίων και τα μάτια μας έχουν εξοικειωθεί με την ανθρώπινη εξαθλίωση, το να ακούς τόσο έντονες αντιδράσεις προερχόμενες από μια αφήγηση-χωρίς ίχνος αίματος, είναι, αν μη τι άλλο, άξιο παρατήρησης. Εξάλλου, και στην αρχαία τραγωδία δεν επιτερόταν ο φόνος επί σκηνής. Κάτι θα ξέρανε...

Θ.Ζ: Υπάρχουν πολλές αντιδράσεις κατά την διάρκεια της αφήγησης του βασανισμού της Σπυριδούλας που πραγματικά θα μας μείνουν αξέχαστες κυρίως λόγω της εμπλοκής των θεατών στην ιστορία. Είναι πραγματικά εντυπωσιακό πως οι θεατές αντιδρούν σε μια βίαιη περιγραφή χωρίς κανένα περιστατικό βίας να αποτυπώνεται στη σκηνή.

Τα σχέδιά σας για το επόμενο διάστημα;

Θ.Μ: Αυτή την περίοδο βρίσκομαι σε πολύ δημιουργική περίοδο καθώς μόλις έκαναν πρεμιέρα οι *Σπυριδούλες* και ο *Ήλιος με δόντια* του Γ. Μακριδάκη στο θέατρο Μπέλλος και το *Κεϊκ* του Β. Χατζηγιαννίδη στο θέατρο Εμπορικών. Από την νέα χρονιά θα ανέβουν δύο νέες παραστάσεις η *αθανασία*, το νέο έργο της Νεφέλης Μαϊστράλη στο Θέατρο Βασιλάκου και το έργο της Μαργαρίτας Παπαγιάννη *Πόσα τσιγάρα έχω καπνίσει από τότε που έφυγες* στο Θέατρο του Νέου Κόσμου.

N.M: Πριν λίγο καιρό, ολοκλήρωσα το νέο μου έργο *αθανασία* που θα ανέβει τον Ιανουάριο του 2026, στο θέατρο Βασιλάκου σε σκηνοθεσία Θ. Ζερίτη. Πρόκειται για ένα κείμενο που αφορά σε μια σύγχρονη Μεσσία, η οποία εκμεταλλεύεται την ανάγκη του κόσμου να πιστέψει. Εμπνέεται από τον βίο και την πολιτεία της «Αγίας Αθανασίας του Αιγάλεω» και «το θαυματουργό νερό» του Καματερού και θέτει στο επίκεντρο τη ζήτηση της εμπορευματοποίησης της πίστης και της λειτουργίας της συστηματοποιημένης θρησκείας, ως κερδοφόρα επιχείρηση .

Νεφέλη Μαϊστράλη

Είναι ηθοποιός και δραματουργός. Είναι απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Ωδείου Αθηνών [2011] και της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ [2013]. Επίσης, είναι ιδρυτικό μέλος και μόνιμη συνεργάτης της θεατρικής ομάδας 4Frontal. Εργάζεται ως ηθοποιός από το 2011 και έχει συνεργαστεί ενδεικτικά με τους Κ. Φιλίππογλου, Στ. Λιβαθινό, Γ. Μόσχο, Οδ. Παπασπηλιόπουλο, Λ. Κιτσοπούλου, Γ. Παπαγεωργίου, Μ. Σαββίδου, Γ. Τσουρή, Λ. Κονιόρδου, Π. Δεντάκη, Λ. Μελεμέ, Θ. Ζερίτη, Θ. Αμπαζή, Ε. Τσίχλη, Σ. Σπυράτου, Αρ. Ιγνατίου και άλλους, σε παραστάσεις του Εθνικού Θεάτρου, του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών, κ.α. Από το 2018 άρχισε να εργάζεται ως σύμβουλος δραματουργίας της 4Frontal, προσαρμόζοντας λογοτεχνικά κείμενα για το θέατρο και το 2020, έγραψε το πρώτο της ολοκληρωμένο θεατρικό έργο *Αριστερόχειρες* που ανέβηκε για τρεις συνεχόμενες χρονιές (ΔΘ Πειραιά/Θέατρο Μπέλλος), σε σκηνοθεσία Θ. Ζερίτη και εκδόθηκε από την Σύγχρονη Εποχή. Τον Δεκέμβρη του 2023 ανέβηκε στο Θέατρο Πόρτα το έργο της *Κακούργα Πεθερά*, σε σκηνοθεσία Θ. Ζερίτη, το οποίο και εκδόθηκε από την Κάπα εκδοτική. Τον Ιούλιο του 2023 ανέβηκε το έργο της *Σπυριδούλες* στο Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, από τους Θ. Ζερίτη και Χ. Κρεμμύδα/ομάδα 4Frontal, εκδόθηκε από την Σύγχρονη Εποχή και συνεχίζει την θεατρική του πορεία για τρίτη χρονιά. Τον Μάιο του 2024 ανέβηκε το έργο της *Πόθεν Έσχες* σε σκηνοθεσία Κ. Φιλίππογλου-Γ. Σερεμέτη/ ομάδα 4Frontal, στο θέατρο Βεάκη. Και την περίοδο 2024-25, συνέγραψε από κοινού με τη Σ. Ευτυχιάδου και την Ε. Ευθυμίου, το θεατρικό έργο *Στο Σώμα Της* που παρουσιάστηκε στην Νέα Σκηνή Ν. Κούρκουλος, στο Εθνικό θέατρο. Ταυτόχρονα, έχει διασκευάσει λογοτεχνικά έργα για το θέατρο, με τελευταία τα *Μπλε Καστόρινα παπούτσια* του Θ. Σκρουμπέλου και τον *Ήλιο με δόντια* του Γ. Μακριδάκη που συνεχίζει να παίζεται στο θ. Μπέλλος σε σκηνοθεσία Θ. Ζερίτη, για δεύτερη χρονιά. Κείμενα και διασκευές της έχουν συμπεριληφθεί σε παραστάσεις ομάδων, όπως οι *Medea Electronique* ενώ το 2022, έγραψε το κείμενο για την παράσταση *Αντιπεπονθός-Η Κρητική βεντέτα* σε σκηνοθεσία Π. Δεντάκη (ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Κρήτης/Ανοιχτά Πανιά) Έχει συμμετάσχει σε εργαστήρια και σεμινάρια Θεατρικής Γραφής (ΔΘ Πειραιά και Goethe Institute) ενώ τα τελευταία δύο χρόνια διδάσκει Θεατρική γραφή στους αποφοίτους του Ωδείου Αθηνών. Τον Σεπτέμβριο του 2023 τιμήθηκε με το βραβείο Ελευθερία Σαπουντζή και τον Μάιο του 2024 προτάθηκε για βραβείο Μελίνα Μερκούρη. Από το 2025 και για τα επόμενα τρία χρόνια, ορίστηκε καλλιτεχνική υπεύθυνη της Πειραματικής σκηνής του Εθνικού θεάτρου, από κοινού με τον Ακύλλα Καραζήση, υπό την διεύθυνση της Α. Χιώτη.

Θανάσης Ζερίτης

Είναι απόφοιτος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών της Αθήνας (2021) και της δραματικής σχολής του Ωδείου Αθηνών (2011). Έχει ολοκληρώσει το εκπαιδευτικό πρόγραμμα "Εκπαίδευση στην εμφύχωση και ενδυνάμωση ομάδων" του ΚΕ.ΔΙ.ΒΙ.Μ του Ε.Κ.Π.Α. Έχει υπάρξει εισηγητής σεμιναρίων σε εκπαιδευτικούς σε συνεργασία με το Πανελλήνιο Δίκτυο για το θέατρο στην εκπαίδευση, και σε νεοφυείς επιχειρήσεις σε

συνεργασία με τον ΕΒΕΑ, έχει συνεργαστεί σε εκπαιδευτικά προγράμματα με τη Στέγη Γραμμάτων και τεχνών, το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος και το ίδρυμα Αικατερίνης Λασκαρίδη ενώ τα τελευταία χρόνια ανήκει στο διδακτικό προσωπικό της δραματικής σχολής του Ωδείου Αθηνών.

Εργάζεται στο θέατρο ως ηθοποιός από το 2011 και έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από 30 παραστάσεις. Έχει συνεργαστεί ενδεικτικά με τους: Π. Δεντάκη, Τ. Κακουδάκη, Α. Καραζήση, Γ. Παπαγεωργίου, Σ. Γιαννουλάδη, Δ. Σπηλιώτη, Α. Κιτσοπούλου, Γ. Σαρακατσάνη, Ε. Ευθυμίου, Μ. Πανουργιά, Γ. Παλούμπη, Α. Sapiro, και άλλους.

Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας 4Frontal από το 2011. Από τότε έχει σκηνοθετήσει τις παραστάσεις «Κακούργα Πεθερά» της Ν. Μαϊστράλη στο Θέατρο Πόρτα, «Σπυριδούλες» της Ν. Μαϊστράλη στο Φεστιβάλ Αθηνών σε συνεργασία με τον Χ. Κρεμμύδα (2023) «Μπλε Καστόρινα Παπούτσια» του Θ. Σκρουμπέλου στο θέατρο Μπέλλος (2023) «Αριστερόχειρες» της Ν. Μαϊστράλη στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά (2022) θέατρο Μπέλλος (2023-2024), «Ω παίδες Ελλήνων» (2022), BIOS, « Η εκπαίδευση εις τα του οίκου δια νεαράς κορασίδας» (2021) σε συνεργασία με τον Χ. Κρεμμύδα, « Φτερά Μπεκάτσας» του Θ. Βαλτινού (2020), « Μύρτος» του Π. Μάτεσι (2019- 2020) στο Θέατρο του Νέου Κόσμου, «Οικογένεια Μπες-Βγες» του Γ. Ξανθούλη (2015-16-17) «Η Αύξηση» του G. Perec (2014) στο Θέατρο 104, συν-σκηνοθετήσει και συμμετείχε ως ηθοποιός στις παραστάσεις «Υμψύ Τύραννος» του Α. Jarry (2012), « Σςς..κάποιος έρχεται» (2012), «Spring Xpress»(2013) και «Είσαι ένα κτήνος Βίσκοβιτς» του Α. Boffa (2017).

Τη σεζόν 2024-2025 σκηνοθέτησε την παράσταση «Ήλιος με δόντια» του Γ. Μακριδάκη στο Θέατρο Μπέλλος που επαναλαμβάνεται φέτος και την σεζόν 2025-2026 σκηνοθέτησε το «Κέικ» του Β. Χατζηγιαννίδη στο Θέατρο Εμπορικών.

Νίκη Κάβουρα

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ικαρία. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου και της Ανώτερης Σχολής Δραματικής Τέχνης «Πέτρας». Είναι τελειόφοιτη του ΠΜΣ «Δημιουργική Γραφή, Θέατρο και Πολιτιστικές Βιομηχανίες» του Πα.Πελ. Έχει συμμετάσχει ως κριτικός στο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Πελοποννήσου (2024) και ως επιμελήτρια κειμένων στο Θεατρικό Φεστιβάλ Ιθάκης (2025). Από το 2017 εργάζεται ως εμψυχώτρια θεατρικού παιχνιδιού. Δείγμα της δουλειάς της στο θέατρο είναι: *Η Σολομώντεια Λύση* (2022, θίασος λαϊκού θεάτρου maticari, Θέατρο Καλλιρρόης), *Ο Κοντορεβυθούλης* (2019, ομάδα anima vita, Θέατρο anima vita) και το *Land Without Man* (2017, Theaterhaus Berlin, σκηνοθεσία Φ. Κατέχος).

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail: < ionathann@yahoo.com >